

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **H. N.**, zast. JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 679/5, Opava, proti žalovanému: **Magistrát města Ostravy**, se sídlem Prokešovo náměstí 8, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. SMO/589539/18/ÚHAaSR/Sag, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 1. 2020, č. j. 22 A 87/2018 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz (dále jen „stavební úřad“) ze dne 26. 3. 2018, č. j. MOaP/20485/18/OSŘP1/Jan, bylo podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nařízeno vlastníkům Ing. J. N. a H. N. odstranění stavby pro reklamu směrem k ulici Nádražní, na části pozemku parc. č. X a na části pozemku parc. č. X a reklamní zařízení kolmo k ulici Nádražní na části pozemku parc. č. X, vše v katastrálním území X (dále též jen „odstraňovaná stavba“ či „stavba“).

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. SMO/589539/18/ÚHAaSR/Sag, bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutí stavebního úřadu částečně změněno tak, že byl v odůvodnění změněn odkaz na přechodné ustanovení novely stavebního řádu. Ve zbytku bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno.

[3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 22. 1. 2020, č. j. 22 A 87/2018 - 43, zamítl žalobu H. N. proti napadenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stavební úřad popsal odstraňovanou stavbu tak, aby nemohla být zaměněna s jinou stavbou. Stavba tedy nebyla specifikována nedostatečně. Stavební úřad také výslovně v rozhodnutí uvedl, že odstraňovaná stavba není součástí oplocení. S tím krajský soud souhlasil, neboť podle popisu odstraňované stavby i detailních fotografií založených ve správním spise lze zcela jasně rozlišit, co je oplocení a co je nad něj přidáno (stojiny s rámy pro plachtu, resp. pro desky, na nichž se nachází reklamní texty a fotografie). Stavební úřad se v rozhodnutí zabýval také splněním zákonných znaků stavby pro reklamu a pro reklamní zařízení, přičemž krajský soud s jeho závěry souhlasil. Je zřejmé, že se nejednalo o nějaké plakátky pověšené na oplocení, nýbrž o velkou kovovou konstrukci nad stávajícím oplocením. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila, že primárním cílem této stavby je oplocení pozemku a působení jako protihluková stěna, pak se krajský soud s touto námitkou neztotožnil.

[4] Krajský soud v rozsudku rovněž uvedl, že odstraňovaná stavba tvoří další patro nad stávajícím oplocením, k němuž je (kromě jednoho sloupku) přišroubována. Stavební úřad tedy správně dovodil, že byla postavena až po dodatečném povolení stavby oplocení. Vzhledem k tomu, že pozemek, na němž je stavba ukotvena do země, je součástí společného jmění žalobkyně a jejího manžela a stavba oplocení byla dodatečně povolena manželovi žalobkyně, považoval krajský soud za přesvědčivé zjištění, že stavba je rovněž součástí společného jmění manželů. Žalobkyně přitom v průběhu řízení nevznášela žádnou konkrétní argumentaci, jíž by tento závěr vyvracela. V žalobě uplatněné tvrzení žalobkyně o tom, že věc se dá nabýt i děděním, darem či jiným způsobem do výlučného vlastnictví jednoho z manželů, bylo vzneseno jen v hypotetické rovině, aniž by k němu byla uvedena konkrétní verze skutečností, jež by podporovala závěr, že stavba je ve výlučném vlastnictví manžela žalobkyně.

[5] Žalobkyně v řízení před krajským soudem dále namítala, že její odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu bylo neúplné a výzva k odstranění nedostatků odvolání ze dne 25. 6. 2018 postrádala poučení o následcích neodstranění vady. Žalovaný proto za takové situace neměl rozhodovat o odvolání. Krajský soud k této námitce uvedl, že žalovaný nezastavil odvolací řízení pro neodstranění vad odvolání, ale projednal odvolání věcně, podle toho, jak byla odvolací námitka vymezena v podání ze dne 12. 4. 2018, tedy tak, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro nařízení odstranění stavby. Nedostatek poučení ve výzvách stavebního úřadu tak nemohl vést k upření práv žalobkyně. Krajský soud stejně jako žalovaný vyhodnotil odvolání (kombinované ze tří podání) jako projednatelné ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka namítla, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili náležitosti jejího odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Tvrdila, že její odvolání nebylo projednatelné, protože neobsahovalo žádné odvolací námitky. Stavební orgán sice nejprve vyzval stěžovatelku k doplnění odvolání o odvolací námitky, tato výzva však neobsahovala poučení o následcích jejího nesplnění. Stěžovatelka v reakci na tuto výzvu uvedla jen, že nejsou naplněny zákonné podmínky pro odstranění stavby, což podle jejího názoru není způsobitelná odvolací námitka. Stavební úřad ji však již znovu nevyzýval k doplnění odvolání a následně toto odvolání bylo věcně projednáno. Krajský soud se však touto námitkou podrobněji nezabýval a omezil se

pokračování

na konstatování, že odvolání bylo projednatelné. Rozsudek krajského soudu je proto v této části nepřezkoumatelný.

[8] Stěžovatelka rovněž nesouhlasila se závěrem krajského soudu o tom, že stavba je součástí společného jmění stěžovatelky a jejího manžela. Krajský soud tento závěr založil na nesprávném posouzení skutkového stavu. Konkrétně podle stěžovatelky není pravda, že na pozemku parc. č. X, na němž stavba částečně stojí a jenž není ve vlastnictví stěžovatelky ani jejího manžela, není stavba ukotvena do země, nýbrž je přišroubována ke stávajícímu oplocení. Ani jedno z těchto východisek přitom není pravdivé. Stavba je ukotvena do země jak na pozemku parc. č. X, tak na pozemku parc. č. X. K oplocení přitom není přišroubována ani přichycena, a je na něm tedy zcela nezávislá. Zakládá-li tak krajský soud závěr o tom, že stavba je součástí společného jmění stěžovatelky a jejího manžela, a na zjištění, že oplocení bylo dodatečně povoleno manželovi stěžovatelky, je tento důvod nedostatečný.

[9] V případě, že by předchozí námitka byla shledána nedostatečnou, argumentovala stěžovatelka i v tom smyslu, že stavba by ani teoreticky nemohla být součástí společného jmění manželů, nýbrž že by byla ve výlučném vlastnictví jejího manžela. Odkazovala přitom na podání učiněné jejím zástupcem dne 24. 9. 2015, v němž bylo uvedeno, že manžel stěžovatelky za umístěnou reklamu na oplocení pobírá od inzerenta finanční kompenzaci. Z tohoto vyjádření přitom podle stěžovatelky vyplývá, že ve správním řízení zpochybňovala skutečnost, že by stavba mohla být součástí společného jmění manželů. Pokud by tomu tak totiž bylo, pobírala by finanční kompenzaci i ona, a ne jen její manžel. Toto tvrzení však správní orgány ani krajský soud nijak nezohlednily a nevedly k němu dokazování.

[10] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka zpochybnila i klasifikaci stavby jako stavby pro reklamu a reklamní zařízení. Tvrdila, že stavba převážně slouží jako oplocení a protihluková stěna. S touto argumentací se podle jejího názoru krajský soud vypořádal nedostatečně, když pouze uvedl, že se jedná o velkou kovovou konstrukci nad stávajícím oplocením a že ji nelze považovat za oplocení ani protihlukovou stěnu. Z tohoto závěru však nijak nevyplývá, proč by mělo jít o stavbu pro reklamu či reklamní zařízení.

[11] Na základě těchto skutečností stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. V podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a uvedl, že argumentace v kasační stížnosti je účelovou dezinterpretací skutečností dokladovaných ve správních spisech.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[15] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[16] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Její důvodnost by totiž sama o sobě postačovala ke zrušení rozsudku krajského soudu bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[18] V posuzované věci napadený rozsudek všechny tyto požadavky splňuje. Krajský soud se v jeho odůvodnění řádně a srozumitelně vypořádal s každou žalobní námitkou. Pokud snad krajský soud k některým námitkám pominul jejich dílčí tvrzení a převzal argumenty žalovaného či stavebního úřadu, neznamená to, že pochybil. Správní soudy totiž nemají povinnost reagovat na každé tvrzení žalobce a obsáhle jej vyvracet, neboť jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, jak se uvádí například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19. Podstatné je, aby se soud v rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami žalobce, což může v některých případech konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Správní soud také může pro stručnost odkázat na část důkladného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se plně ztotožní, a nemusí proto neprakticky a zdlouhavě říkat jinými slovy totéž. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130.

[19] Se stěžovatelkou přitom nelze souhlasit v tom, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s její námitkou nesprávného postupu v odvolacím řízení. Stěžovatelka tvrdila, že krajský soud dospěl k závěru, podle něhož její odvolání bylo projednatelné, aniž by však tento svůj závěr jakkoliv odůvodnil. Stěžovatelka se přitom domnívá, že její odvolání neobsahovalo žádnou projednatelnou odvolací námitku, což nebylo napraveno ani žádným z jeho doplnění v reakci na výzvy správních orgánů.

[20] Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že námitka spočívající v tom, „že nejsou naplněny zákonné podmínky pro nařízení odstranění stavby“ je projednatelná ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu. Tento závěr lze ze strany krajského soudu považovat za dostatečně odůvodněné vypořádání žalobní námitek. Stěžovatelka ve své žalobě totiž argumentovala tím, že odvolání bylo blanketní a ani v důsledku jeho doplnění nebylo dostatečné. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že jeho doplněním o citovanou námitku byly napraveny vady odvolání, které tak již bylo věcně projednatelné. Stěžovatelka přitom v žalobě neuváděla žádné důvody, pro které by uvedenou námitku nebylo možno považovat za dostatečnou. Za těchto okolností tak nebylo nutné, aby se krajský soud podrobněji zabýval i touto otázkou.

pokračování

[21] Poté, co Nejvyšší správní soud uzavřel, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, mohl se zabývat jednotlivými věcnými kasačními námitkami. Jako první posoudil již uvedenou námitku nesprávného postupu v odvolacím řízení. Stěžovatelka totiž kromě nepřezkoumatelnosti rozsudku ve výše uvedeném rozsahu namítala i nezákonnost rozhodnutí o uvedené otázce.

[22] Podle § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání mimo jiné obsahovat údaje o tom, *v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo*. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53, uvedl, že v případě, kdy odvolání konkrétní odvolací námitky neobsahuje, je povinností správního orgánu postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat odvolatele k jejich doplnění. V rozsudku ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 27/2015 - 59, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že správní orgán je v takovém případě povinen účastníka řízení poučit o následcích nedoplnění odvolacích námitek, odůvodňují-li to jeho osobní poměry.

[23] Krajský soud v projednávané věci dospěl k závěru, že námitka spočívající v tom, „že nejsou naplněny zákonné podmínky pro nařízení odstranění stavby“, je z hlediska požadavků § 82 odst. 2 dostatečná. Tento názor však Nejvyšší správní soud považuje v obecné rovině za nesprávný. Z uvedeného tvrzení je totiž možné zjistit nanejvýš to, že odvolatel považuje rozhodnutí za rozporné s konkrétním právním předpisem, nikoli v čem daný rozpor spočívá. Na konkrétní důvody nezákonnosti nelze usuzovat ani z textu příslušného § 129 stavebního zákona, neboť se jedná o rozsáhlé ustanovení pokrývající široké spektrum otázek, a není z něj tedy na první pohled zřejmá věcná podstata odvolací námitky. Odvolání obsahující pouze tuto námitku tak nelze za běžných okolností považovat za dostatečné.

[24] S ohledem na zvláštní okolnosti projednávané věci se však výše uvedený závěr na tuto věc neuplatní, a to zejména proto, že odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu bylo v pořadí již třetím rozhodnutím vydaným v tomto řízení. Předchozí dvě rozhodnutí přitom byla zrušena žalovaným právě na základě odvolání stěžovatelky, respektive na základě společného odvolání stěžovatelky a jejího manžela, kteří ve správním řízení vystupovali oba jako jeho účastníci. V těchto odvoláních bylo podrobně popsáno, v čem je spatřováno pochybení stavebního úřadu, a žalovaný jim v některých bodech dal zapravdu. Za takové situace lze akceptovat, že pro žalovaného byla v opakovaném řízení dostatečná i jen velmi stručná formulace odvolací námitky. Žalovaný v rámci odvolacího přezkumu rozhodnutí stavebního úřadu totiž mohl zohlednit i dříve vznesené námitky a zkoumat, zda stavební úřad napravil pochybení, která mu žalovaný vytkl v předchozích zrušujících rozhodnutích.

[25] Správní orgány navíc stěžovatelku dvakrát vyzvaly k tomu, aby své odvolání doplnila. Žádné ze stěžovatelkou zaslanych doplnění však neobsahovalo podrobnější vymezení odvolacích námitek. V odvolání ze dne 10. 4. 2018 přitom stěžovatelka sama uvedla, že odvolání doplní o podrobnější důvody nejpozději do 26. 4. 2018. Až do vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tedy do 15. 10. 2018, tak však neučinila. Nejvyšší správní soud s ohledem na tyto skutečnosti uzavírá, že stěžovatelka měla dostatek příležitostí k doplnění řádných odvolacích námitek, přičemž správní orgány jí poskytly nezbytná poučení.

[26] S ohledem na výše uvedené proto nelze považovat projednání odvolání v takové podobě, v jaké bylo podané, za pochybení, které by mohlo mít negativní dopad do práv stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s názorem krajského soudu, že v projednávané věci byla byť i jen stroze formulovaná odvolací námitka s ohledem na okolnosti věci dostatečná. Tato kasační námitka stěžovatelky proto není důvodná.

[27] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, podle níž správní orgány dostatečně nedoložily, že stěžovatelka je spoluvlastnicí odstraňované stavby. Stěžovatelka zpochybňovala to, že stavba stojí primárně na jí spoluvlastněném pozemku, i to, že je součástí společného jmění manželů.

[28] Ohledně umístění stavby stěžovatelka konkrétně zpochybňovala závěr krajského soudu, podle něž „*u části odstraňované stavby na pozemku parc. č. X je však zcela zřetelné, že odstraňovaná stavba je umístěna na podezdívce stávajícího oplocení, není kotvena do země, nýbrž přišroubována ke stávajícímu oplocení.*“ Tvrdila, že tento závěr je v rozporu se skutečností, neboť i na pozemku parc. č. X je stavba kotvena do země. Stejně tak zpochybňovala závěr o tom, že stavba je přišroubována ke stávajícímu oplocení. Pokud tedy krajský soud založil svůj závěr o vlastnictví stavby na těchto skutečnostech, vycházel tak ze skutkového stavu, který nemá oporu ve spisech.

[29] Skutečnost, že stavba je součástí společného jmění manželů, pak stěžovatelka zpochybňovala tvrzením, že i za trvání manželství je možné nabývat věci do výlučného vlastnictví jednoho z manželů. Poukázala přitom na své vyjádření v rámci správního řízení, podle něž za reklamu umístěnou na oplocení pobírá odměnu manžel stěžovatelky. Správní orgány se však touto možností vůbec nezabývaly.

[30] Na výše uvedených fotografiích pořízených stavebním úřadem dne 6. 3. 2018 je vidět pohled na oplocení a odstraňovanou stavbu z ulice Nádražní (fotografie vlevo) a pohled z na tuto ulici kolmého vstupu do areálu (fotografie vpravo). Ze správního spisu dále vyplývá, že hranice pozemků se nachází přibližně v místech, kde menší reklamní banner na fotografii vlevo sousedí s elektrorozvodnou skříň v pravé části snímku, přičemž pozemek nalevo od této hranice (parc. č. X) je součástí společného jmění stěžovatelky a jejího manžela. Odstraňovaná stavba je kotvena ke dvěma sloupkům na krajích (jak lze vidět na fotografii vlevo). Jeden z těchto sloupků se tedy nachází na sousedním pozemku (parc. č. X). Z fotografie vpravo je pak zřejmé, že k pravé straně odstraňované stavby přiléhá oplocení ve směru do areálu, tedy kolmo k ulici Nádražní. Toto oplocení sice stojí z převážné části na pozemku parc. č. X, nicméně je umístěno blízko evidované hranici pozemků a představuje jejich faktické oddělení. Reklamní zařízení, které je součástí odstraňované stavby (dva nad sebou umístěné menší bannery kolmé na velký banner), je připevněno ke dvěma sloupkům tohoto oplocení.

[31] Stěžovatelka v kasační stížnosti přikládala velkou váhu části odůvodnění krajského soudu, v němž se uvádí, že odstraňovaná stavba je kotvena do země pouze na pozemku parc. č. X, nikoliv na pozemku sousedním, kde je umístěna na podezdívce stávajícího oplocení. Tento závěr považovala za rozporný se skutečností. Nejvyšší správní soud však tento závěr považuje za správný. Zatímco u sloupku na pozemku parc. č. X je zřetelně vidět, že stojina odstraňované stavby vede až k zemi, u sloupku na druhé straně tomu tak není. Stojina tam opravdu končí u podezdívky oplocení. Krajský soud tedy vycházel ze skutečností, které mají oporu ve správním spise.

pokračování

[32] Správní orgány i krajský soud při posuzování otázky vlastnictví vycházely z dostatečného množství přesvědčivých zjištění. Zejména se opíraly o to, že pozemek, na němž stavba z převážné míry stojí, není ve vlastnictví třetích osob, zbudování oplocení bylo povoleno manželovi stěžovatelky za dobu trvání manželství, manžel stěžovatelky inkasuje za reklamu peníze od inzerenta, který oba manžele rovněž zastupoval v řízení před správními orgány, a vlastníci sousedního pozemku odmítli, že by stavba byla v jejich vlastnictví.

[33] Současné úvahy stěžovatelky o tom, jaká část stavby stojí na cizím pozemku, zda jsou stojiny stavby na obou koncích kotveny do země či zda je banner přišroubován, jsou přitom s ohledem na zmíněné skutečnosti bezvýznamné. Z nich je totiž zjevné, že stavba přiléhá k oplocení zbudovaném stěžovatelkou a jejím manželem, kteří mají kontrolu nad jeho podobou a inkasují příjmy z reklamy. Za situace, kdy v řízení nevyšly najevo žádné indicie svědčící o tom, že by stavba byla ve vlastnictví třetí osoby, a nic takového ani v řízení nikdo netvrdil, považuje Nejvyšší správní soud tento závěr za zcela odůvodněný a správný.

[34] Stejně tak považuje Nejvyšší správní soud za přesvědčivý i závěr o tom, že stavba je součástí společného jmění stěžovatelky a jejího manžela, a nikoliv výlučným vlastnictvím manžela, jak stěžovatelka namítala. Krajský soud správně uvedl, že rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 17. 3. 2015, č. j. 64 C 68/2014 - 26, bylo rozhodnuto o tom, že stěžovatelka je spoluvlastnicí pozemku parc. č. X. Přestože do vydání tohoto deklaratorního rozhodnutí byl jako vlastník pozemku evidován pouze její manžel, Okresní soud v Ostravě dospěl k závěru, že pozemek je součástí společného jmění manželů. Vzhledem k tomu, že jejich manželství bylo uzavřeno již 28. 9. 1974, je jednoznačné, že stavba byla zbudována za jeho trvání. Výše uvedené rovněž přesvědčivě vysvětluje, proč v dodatečném stavebním povolení oplocení z roku 1999 byl jako stavebník uveden pouze manžel stěžovatelky. Totéž platí i pro inkasování příjmů z reklamy. Skutečnost, že příjmy inkasoval manžel stěžovatelky, však rozhodně neznamená, že byl výlučným vlastníkem stavby nebo že by tyto příjmy nebyly součástí společného jmění.

[35] V průběhu řízení rovněž nebyl nikdy relevantním způsobem zpochybněn závěr, že stavba je součástí společného jmění manželů. Argumentace stěžovatelky se pohybovala jen v hypotetické rovině, kdy poukazovala na to, že i za existence manželství je možné nabývat majetek do výlučného vlastnictví. Nikdy však ani vzdáleně nenaznačila, proč by právě odstraňovanou stavbu bylo možné považovat za výlučné vlastnictví jejího manžela. Ze skutečností, které v průběhu řízení vyšly najevo, přitom rovněž nevyplývá žádná okolnost, která by odůvodňovala závěr o výlučném vlastnictví odstraňované stavby či oplocení, respektive která by naznačovala, že by stavba spadala pod některou z výjimek podle § 709 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, či § 143 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, tedy že by se jednalo například o dědictví, dar, restituční náhradu, věc osobní potřeby, kompenzaci za újmu na základních právech či věc nabytou za prostředky z výlučného vlastnictví.

[36] Za těchto okolností nelze považovat odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu za nedostatečné či nepřesvědčivé. Stěžovatelka sama v řízení před okresním soudem usilovala o určení, že je spoluvlastnicí pozemku parc. č. X. Ani v rámci tohoto řízení, ani jiným způsobem přitom nebylo zjištěno, že by rozsah společného jmění manželů byl jakkoliv omezen. Za situace, kdy pozemek je prokazatelně součástí společného jmění a neexistují žádné indicie svědčící o tom, že příjmy z reklamy nejsou součástí společného jmění, se tvrzení stěžovatelky, že odstraňovaná stavba není součástí společného jmění, jeví přinejmenším jako velmi nepravděpodobné, až účelové. Stěžovatelka se přitom nijak nesnažila své tvrzení doplnit o konkrétní skutečnosti, které by mu dodaly na věrohodnosti, či navrhopvat k jeho prokázání důkazy. Povinností správních orgánů ani správních soudů není rozsáhle zjišťovat skutkové

okolnosti věci v situaci, kdy o nich nejsou důvodné pochyby, a nikdo proti nim relevantním způsobem nebrojí.

[37] Další kasační námitka spočívala v tom, že krajský soud nesprávně posoudil povahu odstraňované stavby jako stavby pro reklamu. Podle stěžovatelky se totiž jedná primárně o oplocení a protihlukovou stěnu. Tyto námitky přitom vznášela již ve správním řízení a žalovaný se s nimi tak měl vypořádat. Neučinil-li tak, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[38] Krajský soud se ztotožnil se závěry stavebního úřadu a uvedl, že podle obsahu spisu se v projednávané věci nejednalo o nějaké plakátky pověšené na oplocení, nýbrž o velkou kovovou konstrukci nad stávajícím oplocením. Ztotožnil si i se způsobem, jakým stavební úřad odůvodnil, že odstraňovaná stavba není primárně protihlukovou stěnou. Nejvyšší správní soud uvedené odůvodnění považuje za dostatečné.

[39] Správní orgány přitom ve svých rozhodnutích uvedly, že v projednávané věci nejsou reklamní bannery umístěny na oplocení, nýbrž jsou přichyceny ke speciální kovové konstrukci, jež je následně připevněna k oplocení. Tato konstrukce přitom plní jedinou funkci, a to funkci nosiče reklamního banneru. Nelze tedy aplikovat závěry stěžovatelkou citovaného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj, podle něž reklamní bannery umístěné na oplocení nelze považovat za stavbu pro reklamu. Nejvyšší správní soud přitom uvedené závěry považuje za zcela správné, přesvědčivé a řádně odůvodněné.

[40] Ustanovení § 3 odst. 2 stavebního zákona stanoví, že *zařizováním se pro účely tohoto zákona rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3. V pochybnostech, zda se jedná o stavbu nebo zařízení, je určující stanovisko stavebního úřadu. Zařízení o celkové ploše větší než 8 m² se považuje za stavbu pro reklamu. Znění § 2 odst. 3 stavebního zákona pak stanoví, že stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využítí a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.*

[41] V projednávané věci je přitom zřejmé, že odstraňovaná stavba výše uvedené zákonné definici vyhovuje. Jak správně uvedl krajský soud, stojiny s rámy pro bannery jednoznačně nejsou přirozenou součástí oplocení. Účelem umístěných bannerů je propagovat na nich zmiňovanou společnost, respektive informovat o její činnosti. A byť toto samo o sobě nutně neznamená, že jde o účel jediný a primární, v projednávané věci žádný jiný účel nebyl zjištěn, ani přesvědčivě tvrzen. Věrohodnost tvrzení stěžovatelky o tom, že se jedná o protihlukovou stěnu, značně snižují rozměry stavby, rozsah nevyplněných míst i skutečnost, že umístěná stavba je jediným objektem, který se v dané výšce vyskytuje, přičemž podstatná část hranice pozemku s ulicí Nádražní není takto osazena. O schopnosti takovéto konstrukce efektivně snižovat hladinu hluku na pozemku tak lze mít přinejmenším závažné pochybnosti. Naproti tomu schopnost této konstrukce sloužit reklamním účelům je zcela nezpochybnitelná.

[42] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud i správní orgány správně posoudily povahu odstraňované stavby jako stavby pro reklamu, respektive reklamního zařízení, ve smyslu stavebního zákona. Jelikož stěžovatelka nepředložila žádné doklady o tom, že stavba byla řádně ohlášena, respektive že jí byl vydán platný územní souhlas, ani nepožádala o její dodatečné povolení, rozhodl stavební úřad o odstranění stavby naprosto v souladu s § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[43] V nyní posuzované věci tedy správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a relevantní právní otázky posoudily stejně jako krajský soud přezkoumatelným způsobem a správně. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. tedy nebyly naplněny.

[44] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu